

Albu Põhikool

ALBURAHVA TEATER – NÄITERING KUI ELUSTIIL

Kodu-uurimistöõ

Koostaja: Ade Pärn

7. klass

Juhendaja: Kaja Kraav

Albu 2012

Sisukord

Sisukord	2
1. Sissejuhatus	3
2. Eesti teatri algusaastad	4
3. Eesti harrastusteatri ajaloo	6
4. Albu näiteringi algusaastad	7
5. Näiteringi aegu meenutab kauaaegne lavastaja Age-Li Liivak	9
6. Mälestusi pajatab Alburahva Teatri staažikas näitleja Leo Valdvee	12
7. Intervjuu minu ema, Alburahva teatri näitleja Küllike Veedega	15
8. 60-ndate lõpul põgusalt näitemänguga tegelenud Rein Pesti	21
9. 1969. aasta „Neetud talu“ perepoeg Julius- Johannes Kreisberg	22
10. Meenutab endine Alburahva Teatri näitleja Aili Tammla	23
11. Meenutab Heigo Tamsalu	26
12. Andmed näiteringi logiraamatust:	27
13. Märkmeid Albu näiteringi „logiraamatutest“ ja mälestuslehtedelt	33
14. Kokkuvõte	35
15. Fotolisad	36
16. Kasutatud kirjandus	52

1. Sissejuhatus

Valisin käesoleva teema, kuna paar minu pereliiget on selle näiteringiga tihedalt seotud ja olen ka ise ühes Alburahva Teatri etenduses kaasa teinud. Olen jälginud Alburahva Teatri kodulehe kujunemist ja seal kajastuv ajalugu tekitab soovi teatrist rohkem teada saada.

Töö eesmärk on teada saada näiteringi tegevusest läbi aastakümnete, kui kaugele ulatuvad juured, kes on osalenud, mida on mängitud, kuidas seltsielu korraldatud?

Uurimistöös on intervjuud erinevail aegadel näiteringis kaasa teinud inimestega, etenduste kronoloogia koos näitlejate nimedega, katkeid teatri kroonikaraamatust ja pildimaterjali.

Töö on parema jälgitavuse eesmärgil jaotatud peatükkideks erinevate intervjuueeritavate ja teemade kaupa.

Kogunenud materjali hulk muudab otstarbekaks uurimistööd tulevikus jätkata.

Täna oma töö juhendajat abi eest küsimuste koostamisel, samuti kõiki intervjuuandjaid vastutulelikkuse ja kannatlikkuse eest ning fotokogude kopeerimis- ning levitamislõa eest.

2. Eesti teatri algusaastad

Eesti teatri kaugemad juured on rahvakultuuri rituaalsetes ja folkloorsetes teatrielementides. Rohkete võõrvallutuste tõttu (alates 13. saj) ei saanud need aga otseselt rahvusliku teatri aluseks kujuneda. Pikaks ajaks valdavalt talupojarahvaks jäänud eestlastest said üldisest teatri arengust järgnevatel sajanditel mõnevõrra osa vaid linnade käsitöölised - siin varasest renessansiajast peale esinenud euroopa rändtruppide, kiriklike kooliteatrite jms. kaudu. Mõned eesti soost näitlejad osalesid ka 18. sajandil sündinud kohalikus baltisaksa teatritegevuses. Järjepidev eestikeelne teatritegevus kui euroopaliku traditsiooni üks haru sai alguse nn rahvuslikul ärkamisajal, 1870. aastal, kujunedes oluliseks eesti rahvast koondavaks institutsiooniks Tsaari-Venemaa baltisakslikul ääremaal. Teatrid tekkisid eesti seltside juurde, kes ehitasid ka vastavad hooned. See demokraatlik haldusvorm jäi kehtima ka iseseisva Eesti Vabariigi (1918-1940) ajal, mil eesti teater jõudis euroopalikule professionaalsele tasemele. Era- ja kommertsteatrid siin ei juurdunud; valitses repertuaariteatrite põhimõte (isegi alla kümnetuhandelise elanikkonnaga väikelinnades). Kokku oli miljonilise elanikkonnaga riigis 1940. aastal 11 alalist, riigi poolt osaliselt subsideeritavat teatrit (asjaarmastajate truppe arvestamata). (1)

„Rahvusliku liikumise algusaastate üheks kesksemaks kujuks sai Väändrast võrsunud Johann Voldemar Jannsen (1819-1890).

Jannseni programmiks oli eesti rahva eluolu rahumeelne edendamine kehtivate tingimuste raames. 1864. aastal kolis Jannsen majanduslike raskuste tõttu Tartusse. Tartus saavutas ta kiiresti rahvamehe tunnustuse. Polnud ühtki suuremat ühisüritust, milles „papa Jannsen“ poleks algataja, erutaja, juhi või toetajana kaasa löönud. Suureks abiks tema töödes ja tegemistes oli tütar Lydia Koidula. Jannsenite perekonna algatusel loodi 1865. aastal laulu- ja mänguselts „Vanemuine“, mis sai eeskujuks ka samalaadsetele seltsidele Eesti linnades: nii rajati Tallinnas „Estonia“, Viljandis „Koit, Võrus „Kannel“, Pärnus „Endla“ selts.“ (3, 9)

„Eesti teatri sünnidaatumiks on 24. juuni 1870. aastal, mil „Vanemuises“ esietendus Lydia Koidula näidend „saaremaa onupoeg“. Aastahiljem jõudis näitemäng „Estonia“, seejärel Narva „Ilmarise“, Viljandi „Koidu“ ja Pärnu „Endla“ seltsi. Peagi jõudis näitemänguharrastus üldlevinuks.“ (3, 33)

„Maalmängiti näitemänge küünides ja suuremates tubades, kus mõned kokkuõmmeldud linad olid eesriideks ja näiteseinteks, osalised aga „mängisid“ iseennast. Populaarsed olid eriti Koidula ja Kunderi näidendid. A. Kitzbergi esimene „rahvatükk“ - „Punga-Mart ja Uba-Kaarel“ - ilmus 1894. aastal.

Pidevalt hakkas etendusi andma „Vanemuise“ seltsi juurde 1883. aastal loodud asjaarmastajate näitlejate trupp A. Wiera juhtimisel. Viimane, olles elukutselt tisler, oli andekas teatrientusiast, kes juba 70-ndail aastail alustas oma tegevust „Vanemuises“.

Tema tegevus sajandi lõpukümnendel – kuigi selles domineeris kergesisuline lõbustuslik suund – oli oluliseks etapiks eesti teatri arengus, valmistades ette kutselise teatri sünni XX sajandi algul. (4, 261)

„Iseseisvusaastail laienesid märgatavalt kultuurikontaktid ning eesti kultuur vabanes ühekülgetest saksa ja vene mõjudest. Vailitsevaks said põhjamaade ja inglise-prantsuse kultuuriorientatsioonid. Tugevnesid hõimusuhted. Samaaegselt tutvustati üha laialdasemalt eesti kultuurisaavutusi: välismail toimusid kunstinäitused, teatrite ja kooride külalisesinemised.

Kultuurielu kiire kaasajastumine ei tähendanud traditsiooniliserahvakultuuri hääbumist. See püsis, rikastus ja kaasajastus, tõustes uuele tasandile. Säilis laiade rahvahulkade osalus mitte üksnes kultuuritarbimises, vaid ka kultuuriloomes: linnades ja maal kujunes tihe rahvamajade võrk, tegutsesid mitmesugused seltsid, ringid ja koorid.“ (3, 81)

„Paides oli näitemänguharrastuse eestvedajaks lava- ja helikunstiühing „Voog“; Türil tegutses 1920. aastate algul korraka koguni kaks näiteringi – tuletõrjeühingu- ja muusikaseltsi oma -, mis 1930. aastal sulandusid teatriseltsiks „Tungal“. Väiksemaid harrastustruppe leidis pea igas alevikus või suuremas külas. Enamasti kanti ette rahvalikke naljatükke ja külajante, kuid aeg-ajalt tehti katsetusi ka märksa tõsisemate, kunstiväärtuslike etendustega.“ (5, 471)

„Sõda ja sellele järgnenud vaimse surutise aastad olid rängaks löögiks eriti kõrgkultuurile. Seevastu rahvakultuuri tasemel jätkus ka sel perioodil eestlastele omane aktiivsus oma kultuurielu korraldamisel.

Rahva kultuuriaktiivsuse kõige ilmekamaks väljundiks oli isetegevusharrastus: jätkati omariikluse ajal rahva- ja seltsimajades koos käinud pilli- ja näitemängu ning laulukooride traditsiooni.“ (3, 135)

Nõukogude anneksiooni järel 1940. aastal teatrid riigistati. Stalini võimu ajal toimus arreteerimisi, teatrite sulgemisi; kehtestati jäigad kontrolli- ja tsensuuriinstitutsioonid. Põhiline teatrivõrk jäi siiski alles ja pisut vabamatel 1960. ja 1970. aastatel sai teatrilt üks rahva kultuurilise enesesäilitamise ja sisemise vastupanu allikaid, vahetat ühistunnet võimaldav foorum. Pisut üle-miljonilise rahvaarvu juures ulatus suurim teatrikülastatavus 1700 000-ni aastas.(1)

3.Eesti harrastusteatri ajaloo

Esimesi teatriharrastusalgeid võib leida dialoogi ja tegevusega laulumängudes ning kalendri- (mardi-, kadri-, vastla- ning jaanilaulud) ning elusündmustega (eriti pulmades) seotud tavandites.

1529.a. Tallinna Linnakooli õpilaste poolt Raekoja saalis etendatud Terentiuse komöödia "Androslanna"

Esmakordselt kasutati eesti keelt laval 1784.a. August von Kotzebue (3.05.1761- 23.03.1819) erateatri Revaler Liebhaber Theater' i rahvatükis "Isalik ootus".

1865.a. asutatud "Vanemuise" lauluseltsis etendusid Lydia Koidula rahvusaatelised "Saaremaa onupoeg" (1870), "Kosjakased" (1871).

1871.a. anti esimene teatrietendus ka "Estonia" seltsis Tallinnas (asut. 1865.a.)

1873.a. Viljandi "Koidus"

1874.a. Narva "Ilmarises"

1875.a. Pärnu "Endlas"

1882.a. Kuressaares.

1878.a. loodi Tartus A. Wiera juhtimisel esimene püsitrupp.

Töölisteatreid. Suur menu oli Tallinnas Lutheri vabriku rahvamajas J. Rossfeldti ja A. Umbergi juhtimisel aastail 1908-1914 töötanud näiteringil.

Aastail 1935/36 tegutses Eesti seltsides harrastusringidest kõige enam näiteringe, 304.

Uute lavateoste saamiseks korraldas Eesti Haridusliit 1928.a. esimese näidenditevõistluse, kuhu laekus üle 100 käsikirja.

1928.a. moodustati Eesti Haridusliidu juurde näitekunstinõukogu.

Teatriharrastus katkes peaaegu täielikult pärast Eesti okupeerimist Nõukogude Liidu poolt 1940.a.

1947.a. taastusid esimesed näitetrupid.

1959.a. korraldati rahvateatri esimene vabariiklik ülevaatus.

1956.a. hakati Bernhard Lülle juhtimisel korraldama isetegusteatri suvekoole.

Aastail 1968-1992 koolitati harrastusteatri näitejuhte Tallinna Pedagoogikaülikoolis

1986.a. korraldati Viljandis esimene rahvusvaheline harrastusteatri festival.

Alates 1980.a. korraldatakse igal aastal erinevais paikades pärast maakondlike ülevaatusi kooliteatri üleriigilisi festivale.

1989.a. loodi Eesti Harrastusteatri Liit (EHL)

Alates 1997.a. töötab Tallinnas ka Ülemaailmse Harrastusteatri Liidu sekretariaat. (2)

4. Albu näiteringi algusaastad

On pilditõendeid, et näitemängu tehti Albu vallas juba esimese Eesti vabariigi ajal. Mitte ainult Albus, vaid ka Järva-Madisel ja teisteski ümberkaudsetes külates. Arvatavasti oli tollaste harrastusnäitlejate tähtsaks kultuurikojaks koolimaja, sellele viitavad ka A. Pöldemaa fotojäädvustused 1930ndate aastate näitekoolitusest.

„Võimsad humalaoksad ümber puude ja põõsaste muudavad liikumise üsna vaevaliseks, eemal kohiseb jõgi, veelindude hääled. Ees paistab suur paekividest hoone. See on vana pritsikuur. Ehtasid selle kohaliku tuletõrjeseltsi liikmed ühiskondlikus korras. Hiljem kujunes sellest paigast igasuvise suurte pidude korraldamise koht. Kui saadi teada, et “džunglis” tuleb pidu, tuli rahvas kohale Aegviidust, Tapalt, Roosna-Allikult, lähemast ümbrusest rääkimata. Algul korraldas neid tuletõrje selts. Mehed organiseerisid tuletõrjealaseid võistulusi, mängisid nind muid võistlusi või trikke, nagu jalgrattaga mööda kitsast lauda üle jõe sõitmine, kottisjooks jne. Naised valmistasid toite einelauale, morssi. Mängisid puhkpilliorkester. Pidul algas päeval. Öhtul esines näitering. Pikkadel talveõhtudel oli selgeks õpitud mõni pikem näitemäng, nagu “Põrgupõhja uus vanapagan”, “Kõrboja peremees”, “Sookolid”. Näidendeid õpetas viimati Albu kooli õpetaja Hille Antonis ja pidude korraldamise algatajaks ning tuletõrje seltsi esimeheks oli Lindberg Karl. Tema kodust said inimesed ka raamatuid laenutada...“ kirjeldavad Albu kooli õpilased oma 1995. aasta uurimistöös „Ringkäik mööda Albu radasid“ kolhoosiaastate näitepaiku. (7)

Ohtramalt on teavet Albu harrastusteatri nõ kesk- ja uusajaloost (1978 – 2010). Kogutud materjalidega võimaldasid tutvuda näiteringi lavastaja Age-Li Liivak ja näitlejad eri koosseisudest ning osalusaastatest.

5. Näiteringi aegu meenutab kauaaegne lavastaja Age-Li Liivak

Kuidas Te Albu näiteringi juhtima sattusite?

Esimesed asjad sai peedukatega tehtud. See oinalugu oli niisugune suurem. Eks ma sellega vast silma jäänudki, et mind Järva-Madisele kultuurimaja direktoriks kutsuti. Et näe, oskad teha küll! Mul ei olnud ju mingit kultuuriharidust, ma olin õppinud agronoom!

Kuidas Te oma näiteringi algselt kutsusite?

Kuidas kutsusime? Ma arvan, et me ei mõelnudki selle peale.

Aga kuulutustele ikka kuidagi end kirja panite?

Eks me vast olimegi siis lihtsalt Albu näitering. Kas seda üldse sai pandud? Näidendi pealkiri oli oluline, ja see, kes keda mängis.

Kust tuli nimi Alburahva Teater?

Tundus selline... õige. Et Albu rahvale me ju teeme. Eks me alguses tegimegi ainult omadele, väljasõidud tulid hiljem. Ja et oma rahvast koosnev teatritegijate punt. Tookord oli koolis veel kirjandusõpetajaks Sirje (*Sirje Pehk*), küsisin tema käest üle, et kas nii võib. Mingit tilu-lilu nime ka ei tahtnud, et Pupsik või Nupsik. No ja et natuke intrigeerida, et paneks mõtlema.

Kust näidendid leiti?

Raamatukogust sai otsitud, näidendiraamatuid loetud. Teatris sai vaadatud ja meelde jäetud. Teatri- ja Muusika muuseumist. „Kaheksapuudane ämm“ tuli sealt. Üks võimalus oli antikvariaadist osta. „Rummu Jüri“ ja „Tiisenhoosen“ on nii hangitud. Tollal oli populaarne etendada aega, mida pole ise näinud. Ja sai ka kirjanikega otse suheldud. Osilaga. Kiigega. Nii kogunes päris palju materjali, millest sai teha oma valikud. Ilmus „Meie repertuaar“.

„Meie repertuaar“ on märgitud nii mõnegi näidendi taha. („Maja nelja kuuse all“ MR 1967 nr 9; Igal oinal oma mihklipäev“ MR 1964 nr 6) Mida see endast kujutas?

See oli niisugune repertuaariajakiri. Seal oli laule, tantse, laulupeolaule, näidendeid... Tõsisemaid ja lastenäidendeid... Igasugust materjali oli.

(tallinn.ester.ee andmetel on tegemist Eesti NSV Rahvaloomingu ja Kultuuritöö Teadusliku Metoodikakeskuse väljaandega. Ilmus aastatel 1951- 1991)

Aga ega kõik näidendid ei olnud ju kohe „söödavad“. Kõigepealt vaatasid, milline on „mängijate materjal“, teadsid juba publiku maitset – kõik ei lähe peale – ja kärpisid filosoofilised kohad lühemaks.

Kuidas näitlejad leidsite?

No kuidas ikka? Eks sõprade-tuttavate, oma kaaskonna hulgast. Oli suuremaid tükke, kuhu kulus palju rahvast. Nagu „Vargamäe“. Seal proovis nii mõnigi, aga otsustas: „Mkm! See pole minu ala!“ Liiva Indrek näiteks. Ja Norgi Külli.

Eks ise teadsid juba, kellel mis natuur, keda kuhu kutsuda. Enamasti otsis ja leidis näitleja oma tee ise, mõnele sai suuna anda. Mina pole ju mingi agressiivne lavastaja. Vaikselt suunasin, et võiks ka nii.

Kuidas lavakujundus hangiti?

Külast! Näiteks kultuurimajas oli vana sohva. Vahtasime ta Olevi ja Eevi veel vanema sohva vastu. See oli Madiselt Trummeri majast pärit, Nuiamäed olid nendega tuttavad. Ükskord oli vaja toruga grammofoni. Leo laenas oma eakatelt sugulastelt „Nava-naistelt“, pärast viis tagasi. Ükskord, kui vankrit vaja läks, saime selle kolhoosi laost. Tuttuus, Lätist, platvormiga. Kui klubi laiali läks, läks kaduma.

On Teil näiteringiga seoses mingi eriliselt tore mälestus?

Ma ei oska küll midagi eraldi välja tuua. Me hoidsime nii kokku. See oli selline klubiline seltsielu vorm. Väljasõidud saartele olid väga meeleolukad. Ja sünnipäevi pidasin sel ajal ikka väga suure rahvahulgaga. Jaanipäevaks sai ju ikka uus tükk selgeks õpitud ja nii sattus esietendus enamasti sünnipäevaks.

Milliseid esimesi mälestusi Teil Albu ja näitlemisega on?

Eks Ristil tehti ka teatrit. Albus tehti kindlasti. Ristil oli „Kükakünka kuningas“, kus Salusted mängisid. Aga see oli enne mind. Käisin pärast veel otsimas, et hea naljakas tekst, kust seda saab. Kuskilt ma ta välja ajasin.

Ega kolhoosid omavahel muidu väga suhelnud. Peedul oli „Sõpruse“ ja Albus „Tammsaare“. Aga pidudel käidi ikka. Tehnikumi ajal sai kogu aeg Albus peol käidud, jalgrattaga tattharakas, nagu ma olin. Ega siis niimoodi autosid polnud. Vahel oli kamba peale üks ratas. Siis pärast kohalikud poisid tõid oma ratastega tagasi. Lindbergi Karla neid pidusid organiseeris. Džunglis. See oli suur võimas pritsimaja, Karla ise oli pritsimeeste pealik. Laval oli lõuendist kardin. „Kuidas Elias põleva vankriga taevasse läks“. Või ega ma täpselt tea. Mingid leegid seal igatahes olid. Pritsimaja ju. Lava taguses oli ka mingi lõuendist maastik. Küll ma ajasin seda taga, et kus on. Õlivärvidega oli värvitud. Kui ükskord oma kätte sain, siis pilt praktiliselt pudises sealt küljest maha.

Džunglis näidati kino ja pärast kino oli alati tants. Oli lava ja eesruum. Lava all oli köök. Pärast kolhoos lõhkus lava maha, tehti ladu. Praegu on Valdarude käes.

Karla ise elas seal, kus praegu Albu rahvamaja on. Seal oli enne mõisa sõiduhobuste tall. Kui see kokku kukkus, ehitati ühte otsa korterid. Ega ma ise Karla juures kodus kordagi ei käinud. Püüdsin tema pidusid hiljem ise jäljendada, aga Lindbergi Karla oli legend! „Põrgupõhja“ tuleb meelde. Kuskil peaks pilt olema, kuidas Pajusalu (vanapagan) ja vana Västar (kirikuõpetaja) kõrvuti istuvad. Pajusalu naist hüütigi hiljem Vanapagana Juulaks. Elas seal, kus praegu künka ääres see punane maja on. (*praegune Nuiamäe kinnistu*).

Kulli Mart (*Martin Kull*) oli Ristil raamatukogus. Elas ka seal. Pärast, kui pensionile jäi, kolis... ütle nüüd... Jaagussaarde! Anne (*Anne-Liisa Kull*, hiljem *Iva*) võttis tema töö üle, kas sealt ei jäänud midagi? Mart hoidis oma albumeid ja asju kangesti, kui käisin näiteringi jaoks küsimas, siis toonitas aga, et tagasi tooks. Minult sai ta need tagasi. Mina olin Ristil kunagi kõva lugeja. Mare sündis, siis sai muudkui mootorrattaga uhatud. Muud ei saanudki, kui lugeda. Ma tean, et Mart hakkas tegema „Vesiroosi“, aga see jäi neil pooleli.

Etendustest sai ikka pilte tehtud, aga ühest mul küll pole - „Igal oinal oma mihklipäev“. Keegi tegi, aga film sai kannatada ja teist etendust enam ei tulnud.

6. Mälestusi pajatab Alburahva Teatri staažikas näitleja Leo Valdvee

Leo Valdvee Järvamaa näitemängupäeval 2010. Andrus Eesmaa foto

Millal Teie Albu näiteringiga ühinesite?

1978ndast. Siis, kui sõjaväest tagasi tulin. Veersalu Leili hakkas nõobist kinni, et teeme midagi. Enne sõjaväge ma nagu ei tegelenud sellega.

Kas seda aastat võib lugeda näiteringi sünniajaks?

Ei-ei! Varem ikka tehti ka! Eelmised tegijad olid näiteks minu isa ja ema, Roosi Liide... See oli kuuekümnendatel ja seal kandis.

1964. Paju, Aino; Valdaru, Maire; Hillar-Heiti...; Vähter, Elmar; ?; Valdvee, Lembit. Pilt Leo Valdvee fotokogust

Kus näitemängu tehti?

Kultuurimaja oli sel ajal Järva-Madisel, aga seal ei teinud me Leiliga rohkem kui ühe näidendi. Järgmine näidend tuli 1982. aastal, siis hakkasime proove tegema koolimajas ja näidendi mängisime maha ka koolimajas. Siis elas enamus rahvast Männil. Maasiku Ilmaril oli hea suur korter, proove tegime ka seal, Age-Li juures raamatukogus või tal kodus.

Kus te esinemas käisite?

Esimeste etendustega, mida tegime, mina küll ei mäleta, et kaugemal käisime. Neid sai umbes üks kord mängitud. „Vesiroosi“ mängisime koolimajas, „Pull Moosest“ Albu koolimaja pargis, „Parmukese naisi“ koolimaja ees. Ega meil erilist lavakujundust olnud. Pull sai küll tehtud, selline suur ja papist, aluse peal ja ümber selle siis lugu käis.

Algul saigi ikka võetud üks suurem tükk, seda aasta otsa õpitud ja siis mingi suurema püha või tähtpäeva ajal esitatud. Jaanipäeval näiteks. Etendus oli oma tund-paar pikk ja rahvas tuligi ainult etendust vaatama.

„Vargamäega“ sai juba Aravete kultuurimajas käidud, see oli selline - meie arvates hea asi - ikkagi Tammsaare!

Esimesed väljasõidud tulid siis, kui ma üheksakümnenal kultuurimaja juhatama hakkasin.

„Tagatipu Tiisenhooseniga“ esinesime juba ka Aravetel, Jänedal, Käsukonnas, Läsna, Narva-Jõesuus, Koerus ja Türil. Kolhoos andis bussi, siis sai käia.

„Tiisenhoosenis“ oli nii palju tráni, et meil oli veoauto. Õuna Kalju sõitis, suure koormaga – voodid ja lauad jaapid...

Siis sai vald bussi. Norgi Aivar oli bussijuht. See oli meil nagu oma buss!

Eks meil oli muid käimisi ka, kui et ainult etenduste pärast. Suuremad saared sõitsime kõik läbi. Mõnda külastasime niisama, suurematel andsime etendusi ka. 1996. aastal oli veel see kord, kus sõitsime mööda valda, pasundasime ja ajasime rahvast kokku.

Me oleme televisiooni jaoks ka esinenud. Seda mäletab Tiit paremini, kuidas vanas sööklas leti peal rahasid põletasime. Küll ja küll. Pärast sai umbes kümneks sekundiks teleka kasti sisse.

„Põrgupõhja uue vanapaganaga“ käidi lausa Krasnodarkas. See oli 2000 aastal. Peale

„Vanapaganat“ tuli auk sisse. 2000. aasta lõpuga lõppes mu klubitöö ka ära.

Kuidas sündisid lavakujundus ja kostüümid?

Lavakujunduse mõtlesime kollektiivselt välja. Kõige uhkem oli muidugi Lea joonistatud kaskedega pilt, seda kasutasime kaua aega. Praegugi peaks alles olema. „Vesiroosi“ loos oli rohkem ehitamist. Nuiamäe Endel ja kes meil seal olid... Ehitasime laka moodi asja.

Kui klubi (Albu Rahvamaja) sai valmis, siis lava oli ju alguses tükk aega absoluutselt tühi! Ei kardinaid ega midagi.

Esimesel-teisel aastal lasime teha suured sirmid, katsime riidega üle. Prožektori pirne vahetati sedasi, et ronisid köit mööda üles.

Tiisenhoosenis oli jälle rohkem ehitamist: ukсед-aknad ja... See oli ikka uhke tükk, Kommusaar oli akordioniga. Pillimehi oli veel. Tõldsepa Elmar Aravetelt käis viiuliga. Kas oli etenduse algul mingi mäng? Lava taga mängis.

Ja kostüümid?

Igaüks ise vaatas, kust sai. Igaüks oli ise oma stilist. Mul ühel särgil on siinamaani püstkrae.

„Tiisenhoosenis“ läks tarvis. Kui klubisse kolisime, siis hakkas neid kogunema. Igaüks tassis, mis vaja läks ja tihti sinna jäidki. Kui läks vahepeal kodus vaja, viisid oma puhvaika tagasi. Vahepeal oli näiteringil nii palju varandust, et ise ei mahtunud tuppa ära.

„Maja nelja kuuse all“ tükis mängisin loomaarsti. Siis olid ju loomaarstidel sinise ristiga kotid.

Võtsin töökojast diagnostikakohvri, värvisin risti peale.

Kes tegi kuulutused ja kavalehed?

Kavadega tegeles Age-Li. Kui mina kultuurimajas töötasin, oli minul aega. Ei, ega ma ise ei joonistanud, aga mul oli siis ju kunstnik – Lea (*Liivak, hilisem Soitu*). Pärast Lea äraminekut tegi neid Mare (*Mare Kabel*) põhiliselt.

Albu näiteringi liikmeid on rohkesti jõudnud Eesti Näitejuhtide Teatritrupi (ENT) laagritesse.

Kuidas see juhtus?

1994. aastal tulid Paidest kultuurimajja kirjad, et Oisus on näiteringi juhtidele nädalane õppus. Age-Li'l polnud aega, tegi heina. Saatis minu. Seal õpetas Peeter Tooma meile lavalist asja, tegime sketše... Koos oli ~ 30 inimest üle vabariigi. Meeldis. Mõtlesime, et saaks järgmisel aastal jälle kokku. 96ndal aastal tegime ühingu valmis.

Mõne aasta eest löid kampa Mare, Rene ja Tiit. Eelmise aasta Paistu suvelaagris oli peaaegu pool truppi kohal: Kalev ja Küllike ka. Ja kes nädalat kohapeal polnud, need käisid etendusega kohal ikka.

Mida sellised laagrid annavad?

Käivad nimekad koolitajad-lavastajad: Ivo Eensalu, Katrin Saukas, Üllar Saaremäe, Indrek Saar, Peeter Raudsepp... Väga lühikese ajaga tuleb pähe saada üsna mahukas tekst ja ega ka etenduste valikul armu ei anta: „Macbeth“, „Viiuldaja katusel“...

Te saite 2011. aasta Järvamaa Näitemängupäeval parima meespeaosatäitja tiitli. Mida see Teie elus on muutnud?

Ha-ha-haa! Ma pean selle küsimuse üle kohe mõtlema. Ajakirjanikud pole tormi jooksnud.

Televisiooni ei ole kutsutud. Ühelgi hommikul pole fännihulki ukse taga piltidele autogramme tahtmas olnud. Elu läheb endist viisi. Eks üks tänukiri on jälle sahtlis juures.

7. Intervjuu minu ema, Alburahva teatri näitleja Küllike Veedega

Kuidas Sina Albu näiteringi sattusid?

Tiit (*T. Tammleht*) otsis 2008. aasta sügisel „Poiss põleval laeval“ etenduse jaoks näitlejaid. Miskipärast oli kõigil senistel näitlejannadel midagi pakulist käsil. Meile Merikesega (*M. Kernu*) tähendas see uue ja toreda ajaarvamise algust. Merike tunnistas kord, et oleks igatsenud ammugi näitemängudes kaasa teha, aga ise ei tihanud end pakkuma minna. Mind tõmbas rohkem seltskond kui näitlemine.

Juhtus nii, et staažikatest jäid truppi vaid Rene, Leo ja lavastajana Tiit ise. Uued tulijad olid ka Claire Miljukova, Kalev

Lusmägi, Jüri-Kaarel Kabel ja Kristiina Hein. Renate Saluste tegeles helikujundusega. Oli noori ja veel nooremaid, aga kodunesime täitsa kenasti.

Veri vist veab? Kristiinal käis kunagi isa Albu näiteringis, Renatel mõlemad vanemad, Merikese ja Mare emad mängisid Lehtmetsa või Peedu näiteringis (kas nad seda üldse tookord kuidagi nimetasid?), Leost, Renest ja Jüri-Kaarlist parem ei räägigi. Juhan Kreisberg ütles, et esimese Eesti vabariigi ajal olnud Ristil noorteühing, kus ka teatrit tehti ja üks tegijaist olnud minu vanaisa – Johannes Kull.

Oli Hilja osatäitmine Su esimene näitlemiskogemus?

Koolinäidendites sain ka pisut tausta teha. Mängisin jänest ja lumehelbekest ja ükskord, see oli 7. klassis, isegi tädi Rumpumpelit. See silmapaistev osa õnnestus mul saada tänu klassiõe haigestumisele. Välimus aitas kindlasti ka kaasa. ;)

Tehnikumis käisin ka näiteringis. Ühel aastal, vahetult esinemiste eel, väänasin sketši harjutades jala korralikult välja ja lavale ei pääsenud. Teisel korral õppisime mingi pika värssnäidendi, kus pidin peigmehe eest paadist vette hüppama. Õnneks jäi juhendaja enne lapsepuhkusele, kui proovidega järvele jõudsim. Vaevalt et koera ujuvat pruuti rahvale romantiline näidata oleks olnud. :D

Te tegite Lehtmetsa-Ristil ka näiteringi?

Kahjuks ei märganud me pidada nii põhjalikku logiraamatut, nagu Age-Li Albukatele tegi. Selle mõne aasta sisse mahtus hulk näitlejaid ja lavastusi, sest igaks peoks tuli ju uus tükk otsida ja õppida.

Algatajaks oli Liina Lundve. Tema leidis, et Risti koolimajale võiks uuesti elu sisse puhuda. Ja külapeo kohustuslik osa tundus teater. Meie esimene näidend oli minu kirjutatud lühike

külaeluseebikas „Sentimentaalne lugu“. Liina mängis peategelast Margitit, Ivo Pesti oli tema poeg, Heidi Hүүs – Ivo pruut, Aivar Viin – Liina peigmees, Ene Kõkk (tollane Peedu poe müüja) mängis Liina sõbrannat, Ain Lelumees – selle sõbranna kavaleri ja Ene Kriisa (oli perega just hiljaaegu meie külla kolinud) oli Aivari ema.

Kord Kaalepisse esinema minnes juhtus, et Ain Lelumees ja Ene Kriisa ei saanud tulla. Kaupo Mäe elas tollal Punamäel, oli seda tükk näinud ja pakkunud ennast ka edaspidiseks mängima. Käisime tõime ta kodust kaasa. Teel õpetasime teksti. Ene asemele polnud kedagi võtta. Hakkasime sõitma. Albus jalutas Leo Valdvee tee ääres. Korjasime ta peale ja andsime ainult üldised juhised, mida teha. Väga omapärane ja naljakas etendus tuli sellest.

Teadsin lugu kirjutades, kes keda mängima hakkab. Vastavalt näitlejamaterjalile tuli tegelastele etenduses koht leida.

Sellele tükile tuli ka järg - „Banaalne lugu“. Sinna lisandusid Kristiina Kõkk (etenduses Heidi noorem õde), Mirko Reiljan (autojuht) ja mina (Aini abikaasa). Ja neist kahest poolest kokku kujundasime vabaõhuetenduse.

Ei mäleta, mis ametisse meil Aivar oli mõeldud. Sellest vist etenduses väga juttu polnud. Juhtus aga, et ta sattus enne esietendust sõjaväkke. Kellelgi oli kuskil tutvus, keegi helistas kuhugi ja me tohtisime ta Tapa sõjaväeosast selleks ajaks ära tuua.

Rahvas ootas saalis, auto kihutas maja ette ja Aivar tormas lavale.

„...mul on amet – piisavalt hea, et ennast ja oma naist toita!“ lausus ta tähtsalt ja sättis oma noorsõdurikuue toolileenile.

Hea, et meile siit-sealt näidendeid sokutama hakati, muidu oleks lõpuks kohalik „Vaprad ja ilusad“ välja kujunenud. Külli Pesti näiteks soovitas paar toredat teksti.

Alguses olin lavastaja mina. Või mis lavastaja! Rohkem see, kes loo kokkukirjutana üritas segaseks jäänud kohti lahti seletada. Hiljem tuli tarkus Jänedalt Georg Särekanno lavastajaks kutsuda. Aga enne olime jõudnud veel mitu lugu mängida. Tšehhovi „Karu“ näiteks. Kahjuks ei mäleta enam kõiki tegelasi ega pealkirju. Ühes tükis („Haige laps“ vms) mängisid Aivar ja Ain lapsevanemaid, Ivo oli imik. Ivo ema, Külli, õmbles talle sipukad ja titemütsi. Käruks oli meie Egne vaarikaroosa vanker. See ei pidanud beebi raskusele vastu. Siis oli tükk, kus noorpaarile (Kaire Pärn (Kuusmann) ja Ain Lelumees) sõitis külla ämm (Liina Lundve). Ja ühes etenduses („Nõiutud kook“?) mängis Eve Kreisberg varast, Liina – naist ja mina - Liina meest. Voolisin ja värvisin jõulukuuse tüvest endale hõbenupuga „spatsiirtoki“, laenasin abikaasalt ülikonna ja kuskilt külast kaabu. Paar Jänedala pensionäri olid minust väga huvitatud. :P

Liinale laenasime kusagilt Jänedalt šinjooni. Tal oli muidu poisipea. Oi, kui ilusaks see soeng Liina tegi! Ta oli tollal nii umbes 36-37, aga siis nägi välja nagu 16. Aga mina! Ma alles valmistusin kolmekümneks saama. Tahtsin ka iluga hiilata ja toppisin šinjooni pähe, ent ilust oli asi kaugel. Sarnanesin pigem vanadusse surevale indiaanipealikule.

Kostüümid panime ise kokku ja Evet kohtasin täies vargavarustuses Liina hämaras esikus. Eve nägi üsna mustlasmehe moodi välja: tõmmu, pikad sorgus vuntsid ette joonistatud. Haaras mul nõõbist kinni ja hakkas moonutatud häälel kaupa pakkuma. Sattusin päris paanikasse!

Koogi lugu kohendas juba Georg. Ja tema suurim töö meiega oli „Vedelvorst“. Sellega käisime esinemas Albus, Ahulas, Jänedal lausa kaks korda, Vargamäel ja isegi Hiiumaal. (Tahtsime ju Albukate väärilised olla!) Hilisem Albu näiteringi liige, Vahur Lundve, mängis selles tükis laiska perepoega, mina – tema virka kosijat. Aivar oli vöörmünder, Liina - tüdruk ja Ain – sulane. Eve Kreisberg tegi ka kaasa. Oli ta perepoja ema?

Kui Georg lavastama hakkas, andsin talle juba kärbitud teksti. Meil vist olid juba osad jaotatud ja proovid käimas, kui ta appi kargas. Ükskord, eelmisel õhtul enne etendust, vaatas ta neid kärpeid ja imestas, et miks ma oma laulmise koha maha olen tõmmanud. Et see oleks just äge koht. Mul oli selline vaikne hääl ja ega ma esinejanagi kuigi julge polnud. Mäletan, kuidas me harjutasime ja kuidas ta mind muudkui valjemaks „kruttis“. Ja kui esietendus tuli, ning ma peale malbet perepoja ees edvistamist jalaga vastu maad põrutasin ja nagu tõrre põhjast mõrisesin „Millest see maja madala...“ Saal oli väga vaikne. :D

Georg oli väga stiilne lavastaja: kaabu silmil, piip suunurgas.

Meie viimaseks, pooleli jäänud tööks oli „Valgehobusemäe lugu“. Jälle minu kokku soperdatud ja suures osas värssides. Selles pidid Ain ja Eve taati-eite mängima. Ivar Pesti oli noor kuningapoeg,

Ivo – kuningas ja Aivar – tuuslar, Terje Kokaselts – libatüdruk ja meie Liinaga metshaldjad. Georg naeris, et siin pole lavastada midagi, kõik on juba tegelastega paika pandud! Ivar, kõhetu põhikoolijüts, mängis Virru pruuti otsima tulnud printsi ja meie Liinaga – kaks küpses eas naisterahvast – üritasime teda ära võluda. Mis teha, kui materjal muud välja ei andnud! Ah jaa! Kaks tegelast oli veel! Liisa Pärn ja Tauri Lundve. Nemad pidid paaže mängima ja, näod mustaks vööbatud, palmilehega kuningale tuult tegema.

Aga siis läks maja müüki ja meie mehed-poisid kaugemale tööle ära. Liisa muigas hiljuti, et tänu sellisele poolelijäämise pettumusele temast näitlejat ei saanudki.

Lehtmetsa näiteringi üle oli hea meel eelkõige ümberkaudsete külade lapsevanematel. Noortel ju mingit meelelahutust polnud. Oleksid viimati niisama kolanud ja hukka läinud, aga nüüd istusid 2x nädalas Ristil ja kui ka ise ei mänginud, siis kerisid kardinaid, ütlesid teksti ette või elasid lihtsalt sõpradele kaasa. Tublide täiskasvanute valvsa silma all.

Kas te Albu näiteringiga ka suhtlesite?

Ikka! Ega me oma jõududega oleks suutnud kõiki pidusid näidenditega varustada. Päris esimene meie-aegne pidu oligi vist ka nende sisustatud.

Ja nemad kutsusid meid Alpu. See oli vast eelkõige Age-Li teene ja Age-Li soovitas meile nähtavasti muidki esinemiskohti.

Ja muidugi tantsu kaudu! Kui Leo ja Ly tegid Jänedal tantsukursuse, saatsime oma näitekast ka kaks paari. Rohkemaks polnud autos ruumi. Pärast näitasid saadikud omandatud oskused ette. Proov kestis vahel hommikutundideni.

Mis „Poiss põleval laevalael“ etenduses Sinu jaoks kõige raskem oli?

Teksti pähe saamine! Leo kallistamine. No vat ei olnud õrnutsemisega harjunud. :P Pärast õnnetus juba paremini, aga esimeste etenduste järel demonstreeris Tiit, kuidas meil olnud meeter maad vaba ruumi vahel. Kõige pikem lavaloleku koht oli mul seal vist Rene ja minu haiglastseeni ajal. Siis oli raskusi oma käte ja jalgade ärapaigutamise. Jõudsin selle aja sees Rene vist kolm korda hommikumantlist välja ja jälle tagasi pakkida.

No ja oma juuksepehmaka eest sain kogu aeg noomida. Et nägu pole üldse näha. Kui siis ükskord juuksed ontlikult räti alla kammisin, kästi need oma kohale tagasi siluda. Ju lavastaja sai aru, et soeng on olnud põhjusega selline. :D

Kust te kostüümid hankisite?

Merike kasutas vist ema kleite. Mina omad ostsin. Käisin spetsiaalselt pealinnas kaubareisil. Ei mäletagi enam, maksis mu garderoob 6 või 60 krooni. Igatahes soetasin selle Kopli kaltsukast: valge kampsun, sinine seelik, valged kingad ja sinine siidsall. Mare ja Tiit olid meile loengu pidanud, et riietus peab olema hele, kirgas ja mitte roheline. Roheline teevat koledaks (nad

unustavad, et miinus ja miinus annab kokku plussi!) Kui Egne kampsuni pesumasina rinnahoidjaks vormis, kandsin sinist siiruviirulist teise-ringi-poe pluusi. Kristiinale leidsime peokleidi näiteringi vanadest varudest. Selle etenduse kostüümid olid üpris tavaliste inimeste omad.

Milline on Su lemmikroll?

Naine „Sugulastes“. See on minu jaoks siiani väga naljakas. Ja ainus roll, kus minu lavale tulles terve saal on põnevusest hinge kinni hoidnud. See oli eelmiste jõulude ajal Peetris. Rüselesin lavakardina tagant välja joosta ja pidin äärepealt ümber ajama statiivi hirmkalli helitehnikaga. :D

Mida näiteringis käimine Sulle on andnud?

Seltskonna väga häid sõpru. Aasta pärast „Poissi“ liitusid meiega Pirje Parker ja Erko Elmik. Veel aasta hiljem – Eda Vespere ja Maarja Liiv. Mare on tagasi. Birgit (*Itse*) ootab, jalg ukse vahel, millal osa antakse. Mehed on ehk niigi rahulikumad, aga ka meie suures kirjus naistekambas pole ette tulnud rivaalitsemist või muidu urinaid.

Julgust olen juurde saanud. Kõvema hääle ka. Ehk. Natuke.

Palju toredaid koolitusi, laagreid, tuttavaid... Ja 200 eurot, mis ma Eesti Teatri Agentuuri näitemänguvõistlusel just võitsin! Ilma meie näiteringita poleks ma „Puudutamata“ teksti kohe kindlasti kirjutanud ja ilma Tiidu utsitusega poleks ma seda konkursile saatnud.

Milline on kõige põnevam koht, kus Sa oled Alburahva Teatriga esinenud?

Eks igast kohast ole midagi toredat meenutada. Aga Tallinnas sidepataljoni sõduritele esinemas käimine (2010. a. aprillis) oli kahtlemata meeldejääv reis. Sai turvakontrolli läbida ja sõduritoitu süüa. Sel suvel Kehra raudteejaamas „Rongi“ etendusega oli ka vahva.

Näidendis on talv ja üle 30 kraadi pakast. Meil oli õues üle 30 kraadi kuuma.

Riideid vahetasime kümnekesi umbes neljaruutmeetrises pimedas kunkus käsikaudu: vatipüksid, kasukad, kindad...

Mare ütles: „Kõige raskem on meelde jätta, et talvesaapad tuleb kaasa võtta.“

Mõtles, kui oleksime läinud lavale, paksud tunked seljas ja plätud varba otsas! :D

Etendus toimus vanas raudteejaama ootesaalis. See oli rahvast nii täis, et esimene rida pidi põlved eest ära tõmbama, kui mööda oli vaja liikuda. Tiit, kes helipuldil askeldas, ütles, et nägi seda esinemist esmakordselt alles videost. Ta vaateväli olnud korralikult publikuga kinni müüritud.

Millised on olnud põnevamad rekvisiidid?

Alles „Rongi“ etenduses on põhjust rääkida lavakujundusest. „Poisid“ oli laval laud, kolm tooli, telekakapp ja teler. Sketšides saime veel vähemaga hakkama. „Rongi“ kolm tähtsamat asja on ahi (selle tegi Tiit ja paistab nagu päris!), ootepink (selle kujundas Leo Jäneda vanadest saalipinkidest ja puhvetelett (ei teagi, kust see klaasosa saadi, alumise ehtasid mehed koolilauast. Mare disainis müügiriivulid kirjuks.)

Minu tähtsaimad rekvisiidid on seni olnud taignarull ja klaver (Sketšis „Hullud“). Taignarulli pidi Erko korra juba uuesti kokku kleepima. Klaveri saamiseks pidas Tiit kodus Romiga (*tütar*) pikki läbirääkimisi. Viimasel ajal olen nähtamatu klaveri ja nähtamatu mobiili kasuks otsustanud. Selle juures on üks suur mure. Nähtamatu klaveri leidmise ja mängimisega saab suhteliselt lihtsalt hakkama. Väga raske on aga üles leida nähtamatule klaverile käest heidetud nähtamatut mobiili. :D

Teed sissekandeid näiteringi kodulehele ja blogisse. Miks Sina?

Osalt süümepeinadest, et Lehtmetsa näiteringi kroonika pidamata jäi. Tore tegevus ju. Nuputasime Age-Li alustatud „logiraamatutele“ pisut tänapäevasema järje. Ja sellega ei tegele sugugi mina ükski. Mare (*Mare Kabel*) hakkas kampa ja loodetavasti löövad teisedki varsti käed külge. Maarja näiteks on meil fotograafiks ja aitab plakateid kujundada.

Millistelt veebiaadressidelt teid leiab?

<http://alburt.weebly.com> ja <http://albuteater.blogspot.com/>

On Sul roll, mida tahaksid kunagi kindlasti mängida?

Sellist küsimust küsitakse kutselistelt näitlejatelt. Aga... tegelikult isegi on. Sellest on lavastaja korra ka juttu teinud. Üks mu oma lugu. Minust ja naabermaja aknast. Kuigi tegelikult... kui keegi teine mängiks, oleks kindlasti veel vahvam. Saaks ise kõrvalt vaadata.

8. 60-ndate lõpul põgusalt näitemänguga tegelenud Rein Pesti

Albu näiteringi kroonika andmetel olete Teie ka näitemängu teinud?

Ei ole mina näiteringis käinud!... Või ikka käisin? Aga see pidi olema enne 1975ndat aastat. Age-Li pani meid üksvahe Maasiku Ilmariga mingeid tekste lugema. Näiteks valimiste ajal andis lehed näppu, et poisid, esinege!

Norgi Helgi pidi siis ka pundis olema, eks me tema autoga proovis käisime. Blumbergi Allani Risti maja köögis harjutasime.

Üks suurem tükk vist ikka oli küll. Näitering käis meil ju pärast pulmaski. Kinkis oinasarved. Taga on kiri: „Igal oinal oma mihkclipäev.“ Ja nimed all. Meil on need sarved praegu veel alles. Ennu, Ilmar, Helgi, Niina, Age, Valve. Liiva Valve pidi siis ka kaasa tegema. Etenduse nimi oligi vist „Igal oinal oma mihkclipäev.“ Sellest see kingitus.

Mängimiskohti mäletate?

Risti koolimaja oli väike. Järva-Madise vallamajas asus ainuke suurem saal. Lindsaare Kaja, praegune Homin, oli seal juhataja.

9. 1969. aasta „Neetud talu“ perepoeg Julius- Johannes Kreisberg

Mida tollasest etendusest mäletate?

Age juhendas seda. Möldri Märt oli perepoeg. Küll temaga oli hea mängida – tekst kindlalt peas! Suve Lembit oli sulane, Norgi Helgi – Karja-Ann. Lelumees Helju oli see balletitantsijast õde ja Metsaoru Martin mängis isa. Seal oli ikka veel mängijaid, aga vat ei tule meelde. Maasiku Ilmar oli politsei.

Kus esinesite?

Kõvera kase küünis. Oi, aga oli palju rahvast. Me ju tegime Liivaku Juhaniga isteid. Sada kohta tegime. Et rohkem ei tee, ega nii palju ikka ei tule. Aga kardin läks lahti, vaatan: Inimesed seisavad taga püsti. Järva-Jaanist tulid ka inimesed meid vaatama.

Teil oli siis kohe korralik kardinatega lava?

Ikka. Mäletan, kuidas tulin etenduses talusse tagasi, pastlapaar üle õla. Kuskilt külast ma nad sain. Sulane tuli silla peal vastu. Mina, et: „Vabandage, mis selle ilusa talu nimi on, mis sealt paistab?“ Tema vastu: „Ilus talu küll. Kas härra tahab seda osta?“ „Kas ta on siis müüa?“

Tekst on veel nii pika aja taha peas?

Midagi veel meeles jah.

Kas edaspidi ei tahtnud näitemängudes osaleda?

Kulli Martin hakkas „Vesiroosi“ tegema. Saluste Helgi ja Hans oleks mänginud seal, Liiva Valve pidi olema postiljon ja mina tema abikaasa. Aga jäi esinemine ära.

10. Meenutab endine Alburahva Teatri näitleja Aili Tammleht

Kuidas sündisid kostüümid ja jumestus?

Kes sai ämmalt, kes puistas vanavanemate riidekirstu kallal... Seal, kus praegu on lasteaiatuba, asus õmblusklass. Seal sai kah kostüüme kokku vuristatud. Põhiline õmbleja oli Age-Li.

Meil oli väga vahva jumestusõpetaja! Kõigepealt oli meil grimmikarp, aga keegi ei osanud kasutada. Siis toodi õpetaja. Edasi pidi vaatama, et Paasi Ly sellega üksi liiga kauaks ära ei kaoks. Ta võis ennast ikka jube vanaks teha!

„Tiisenhooseni“ ajal oli meil kõige korrektsem periood. Valdvee Luule korjas alati peale etendusi kõik rekvisiidid kokku, hooldas, pesi... Järgmises etenduses Luulet polnud – kohe valitses kaos.

Milliseid värvikamaid seiku mäletate?

Hiiumaal ööbisime korteris. Kohalikud panid ukse väljast kinni. Aga meil oli vaja välja pääseda!

Seoti siis linad kokku ja bussijuht, Norgi Aivar, laskus teise korruse aknast alla, ust avama.

Õhtul tahtis Tiit kohalikku diskoteeki minna. Mina ei viitsinud. Kaja oli lõpuks nõus temaga kaasa minema. Väljas oli pime. Tiit astus pika sammuga ees, vedas Kajat käe otsas. Ise astus üle

jalgrattahoidja, aga Kaja - palju lühem – käis üle selle kõhuli maha.

„Tiisenhoosenis“ oli Eval (*Edith Dravant*) nosimiseks kausitäis leivatükke. Mehed leotasid leiba viinaga. Eva ei märganud midagi, pistis laval leiva suhu – teksti ei tule, välja sülitada ei saa, alla neelata ei saa...

Õuna Kaljul oli jällegi tokk jala küljes, et mäletaks, kumba jalga peab lonkama.

1998. aastal käisime Vormsil. Etenduseni oli aega ja kõik proovisid laagriplatsil riideid. Maskale (*Aare Maasik*) läks kleit selga, aga ära enam ei tulnud. Saime kuidagi kätte. Siis Alariga (*Alar Hein*) sama jama!

Teie albumis on palju kostüümides pilte, mille kohta ei oska näidendite loetelust sobivat etendust leida.

Need olid sellised vahepalad. „Pioneeridega“ kutsuti meid pärast veel mitmele poole. Siis tegid poisid veel „Triibikuid“. Ja kõige uhkemad kostüümid on selga tõmmatud hoopis Albu mõisas toimunud kostüümide näitusel.

Taga: Aare, Tiit,
Ly, Mare, Kaja ja
Aili
Ees Leo ja Aivar.
Aastal 1994

Triibulised spordipoisid Rene, Aivar ja Tiit

Teie abikaasa on praegune Alburahva Teatri lavastaja ja näitleja. Näitleb ka poeg Rene.

Kas Teie enda näiteringist lahkumise otsus on lõplik?

Kas just seda, aga ühel hetkel tunned, et asi on ammendunud. Tahad aja maha võtta - muud ka teha.

Leo, Mare, Kaja ja Heigo

11. Meenutab Heigo Tamsalu

Kuidas Te Alburahva Teatrisse näitlema sattusite?

Põhikoolis. Alguses oli kooli näitering ning siis oli ühte etendusse („Rummu Jüri“) karjapoissi vaja. Age Liivak oli sel ajal see eestvedaja ja kutsuja. Sealt see "näitleja" karjäär alguse sai :)

Millised olid meeldejävvamad rollid ja väljasõidud?

Ega täpselt enam ei mäletagi, sellest juba vähemalt 20 aastat möödab. Kõige suurem roll oli vist Kõrboja peremees. Sel ajal oli nii, et igal aastal mängiti üks etendus. Esietendus oli jaanipäeval ja siis mängiti seda kuni järgmise aastani, üle Eesti teistes rahvamajades, vastavalt võimalusele. Minu jaoks olid huvitavad

muidugi väljasõidud (Kihnu, Saaremaa, Hiiumaa, Abruka, Soome jne). Sel ajal oli ise sellistesse kohtadesse keerukas saada. Kihnu oli nagu teine riik. Saarel ei olnud öösel isegi elektrit. Eks praegugi on seal omad eripärad.

Jagage mõnd vahvat juhtumist teatriaajast.

Lõbusad seigad on kindlasti väljasõitudel. Ükskord Hiiumaal kutsekooli ühiselamu II korrusel ööbides avastasime, et kõik on toas, aga kellelgi pole võtit ja uks on lukus. Ei jäänud muud üle kui tuli linadest köis teha ja küla pealt võtit minna otsima, sest mobiile veel ei olnud.

Millal teatrisse tagasi pöördute?

Kunagi ei või teada. :)

12. Andmed näiteringi logiraamatust:

1979 – 80 Vaike Väljaots „Maja nelja kuuse all”

(Helgi Nork, Rein Pesti, Ilmar Maasik, Jaan Soostar, Ly Paas, Ester Valdvee, Leo Valdvee, Helju Lelumees, Leili Veersalu)

1981 – 82 – 83 P. Kilgas „Vesiroos”

(Endel Nuiamäe, Ilmar Maasik, Villu Veisner, Leili Veersalu, Ly Paas, Luule Valdvee, Leo Valdvee, Agu Sammelselg, Edith Dravant)

1985 „Pull Mooses” (L. Kerge „102 armastuskirja”)

(Leo Valdvee, Leo Ivask, Tõnis Nõlve, Ain Klein, Marje Bauman, Ly Paas, Edith Dravant, Hillar Valdaru, Arvi Part) 1986 "Parmukese naised" (L. Kerge „102 armastuskirja”)(Leo Ivask, Leo Valdvee, Edith Dravant, Juta Liivak, Enn Paasmäe, Ive Eenla, Ly Paas, Ene Kaasik, Marje Bauman, Agu Sammelselg, Endel Nuiamäe)

1987 „Abielu lühikursus” (Villu Veisner, Leo Valdvee, Ly Paas, Kaja Oja (Kraav), Luule Valdvee, Edith Dravant)

1988 „Vargamäe” (Särev)(Leo Valdvee, Ly Paas, Edith Dravant, Tiit Vari, Pearu Vaaderpall, Luule Valdvee, Heino Lauk, Arvi Part, Märt Liivak, Eve Sahtel, Külli Nork (Vichmann), Aivar Nork, Kaja Oja (Kraav), Aili Suve (Tammleht), Kalju Õun, Hillar Valdaru, Õile Kalme)

„Kuki”(Kalju Õun, Pearu Vaaderpall, Heino Lauk, Leo Valdvee, Kaja Oja (Kraav), Ly Paas, Edith Dravant, Aili Tammleht, Agu Sammelselg, Aivar Nork)

„Loomaaed” (Edith Dravant, Leo Valdvee, Heino Lauk, Arvi Part, Agu Sammelselg, Ly Paas, Märt Liivak)

1989 „Tondi öömaja” H. Kiige järgi (Aili Suve (Tammleht), Edith Dravant, Aivar Nork, Kalju Õun, Leo Valdvee, Heino Lauk, Agu sammelselg, Ly Paas)

1990 Raudsepp „Tagatipu Tiisenhoosen”

(Luule Valdvee, Hillar Valdaru, Aili Suve (Tammleht), Leo Valdvee, Kalju Õun, Märt Liivak, Ly Paas, Aivar Nork, Heino Lauk, Marge Mikson, Kaja Oja (Kraav), Jüri Kommusaar, AguSammelselg, Elmar Töldsepp, Edith Dravant)

1991 „Tädi” ("Tere, ma olen teie tädi" ainetel)

(Leo Valdvee, Heino Lauk, Edith Dravant, Agu Sammelselg, Kaja Oja (Kraav), Aili Suve (Tammleht), Tiit Tammleht, Marge Mikson, Ly Paas, Aivar Nork, Kalju Õun)

1992 „Rummu Jüri” J. Metua

(Aivar Nork, Leo Valdvee, Aare Maasik, Ly Paas, Alar Hein, Tiit Tammleht, Heino Lauk, Kaja Oja (Kraav), Marge Mikson, Edith Dravant, Aili Suve (Tammleht), Heigo Tamsalu)

„Loomalugu” (Karu ala)

(Kaja Oja (Kraav), Edith Dravant, Aivar Nork, Alar Hein, Marge Mikson)

1993 „Rummu Jüri 2”

(Aivar Nork, Leo Valdvee, Aare Maasik, Ly Paas, Alar Hein, Tiit Tammleht, Heino Lauk, Kaja Oja)

(Kraav), Marge Mikson, Edith Dravant, Raivo Saluste, Arne Reiman, Rein Tomula, Heigo tamsalu, Aili Suve (Tammleht), Mare Kabel

„Sabad sõlmes”

(Leo Valdvee, Edith Dravant, Kaja Oja (Kraav), Tiit Tammleht, Ly Paas)

1994 „Kükakünka kuningas” O.Tooming

(Tiit Tammleht, Aili Tammleht, Ly Paas, Leo Valdvee, Aivar Nork, Aare Maasik, Kaja Oja (Kraav))

„Naised kosjas” Aleksander Speek

(Aare Maasik, Tiit Tammleht, Leo valdvee, Aivar Nork, Kaja Oja (Kraav), Edith Dravant, Mare Kabel, Ly Paas, Marge Mikson, Aili Tammleht, Alar Hein, Heigo Tamsalu, Ülle Liiva)

„Jõuluvana kott”

(Aare Maasik, Aivar Nork, Leo Valdvee, Kaja (Oja) Kraav, Ly Paas, Edith Dravant

1995 „Vann vales kohas” Virve Osila

(Ly Paas, Aare Maasik, Leo Valdvee, Kaja Oja (Kraav), mare Kabel, Edith Dravant, Tiit Tammleht)

„Linnud lõksus” Kitzbergi järgi

(Tiit Tammleht, Aivar Nork, Aksel Jalakas, Leo Valdvee, Agu Sammelselg, Marge Mikson, Mare Kabel, Ly Paas, Kaja Oja (Kraav), Maret Alev, Aare Maasik, Aili Tammleht, Heigo Tamsalu, Jüri Kommusaar, Edith Dravant, Alar Hein)

„Väike nõid”

(Edith Dravant, Mare Kabel, Ly Paas, Kaja Oja (Kraav), Tiit Tammleht, Leo Valdvee, Aare Maasik, Aivar Nork, Heigo Tamsalu, Heino Lauk, Aksel Jalakas)

1996 Osila naljandid

Edith Dravant, Leo Valdvee, Mare Kabel, Ly Paas, Kaja Oja (Kraav), Aili Tammleht, Aivar Nork, Tiit Tammleht

„Kosjakased” (Lavastas Piret Sihver)

(Aili Tammleht, Kaja Oja (Kraav), Tiit Tammleht, Leo Valdvee)

„8 puudane ämm”

(Leo valdvee, Aivar Nork, Heigo Tamsalu, Agu Sammelseg, Ly Paas, Kaja Oja (Kraav), Aili Tammeleht, Edith Dravant, Mare Kabel)

1997 „Vigased pruudid”

„Rootsi onu e. Ka vaesed naeravad” (Osila)

(Ly Paas, Edith Dravant, Mare Kabel, Leo Valdvee, Tiit Tammeleht, Aare Maasik)

„Kõrboja peremees”

(Leo Valdvee, Aili Tammeleht, Kaja Kraav, Heigo Tamsalu, Mare Kabel)

„Viivitada ei tohi”

„Viimane võimalus”

1998 „Kikerikii, ehk elu armastab mitmekesisust”

(Edith Dravant, Leo Valdvee, Mihkel Kabel, Kaja Kraav, Mare Kabel, Heigo Tamsalu, Tiit Tammeleht)

1999 „Tondiõomaja”

(Mare Kabel, Aivar Nork, Hillar Valdaru, Agu Sammelseg, Vahur Lundve, Alar Hein, Mihkel Kabel, Aili Tammeleht, Tiit Tammeleht, Edith Dravant, Kaja Kraav, Leo Valdvee, Aare Maasik)

Enn Vaigur „Pilv päikese ees”

(Edith Dravant, Tiit Tammeleht, Aivar Nork, Leo Valdvee, Aili Tammeleht, Vahur Lundve, Mare Kabel, Kaja Kraav)

2000 "Põrgupõhja uus vanapagan”

(Aare Maasik, Aivar Nork, Leo Valdvee, Tiit Tammeleht, Juta Liivak, Edith Dravant, Kersti Maasik, Andres Orula, Agu Sammelseg, Alar Hein, Vahur Lundve, Liina Lundve, Heigo Tamsalu, Mare Kabel, Villu Tammerik, Mihkel Kabel)

Koos Albu kooli lastega mängitud veel:

„Lumekuninganna” „Nukitsamees”; „Veel üks Lotte”; „Kevade”; „Pipi”(erinevatel aastatel)

2003 "Kodukäijate kodu”

„Elu ja õnn” Veera Saar

2007 „Vahilaari valge tuvi” L. Hansen

(Mare Kabel, Rene Tammeleht, Tiit Tammeleht, Aare Maasik, Leo Valdvee, Kaja Kraav, Helve Saar)

2008 „Marionettnukud“ Tiia Selli

(Kersti Maasik, Aare Maasik, Terje Maasik, Mare Kabel, Leo Valdvee, Tiit Tammeleht)

2009 „Poiss põleval laevalael“ H. Luik

(Rene Tammeleht, Kristiina Hein, Jüri-Kaarel Kabel, Kalev Lusmägi, Merike Kernu, Leo Valdvee, Claire Miljukova/Annika Tamme/Keit Kallas, Küllike Veede)

2010 "4,8 viisi ravimaks muljutud südant"

(Rene Tammlleht, Renate Saluste, Kristiina Hein)

Sketšisari „Hullud“:

„Peaarst“

(Leo Valdvee, Kalev Lusmägi, Merike Kernu)

„Hullud“

(Küllike Veede, Erko Elmik)

„Sugulased“

(Pirje Parker/Küllike Veede, Rene Tammlleht/Jüri-Kaarel Kabel/Tiit Tammlleht, Leo Valdvee, Mare Kabel)

„Rätsepaga tülis“

(Kalev Lusmägi, Erko Elmik, Eda Vespere, Küllike Veede)

„Ämm“

(Merike Kernu, Eda Vespere, Kalev Lusmägi)

„Peegel“

(Kalev Lusmägi, Erko Elmik)

2010 „Pärtlipäeva kosjad“

(Siiri Kvell, Jaak Parker, Liina Salveste, Birgit Itse, Tiit Tammlleht, Leo Valdvee, Mari Kerma)

„Kakerdaja Kaur“

(Maarja Liiv, Kalev Lusmägi, Tiit Tammlleht, Leo Valdvee, Eda Vespere, Erko Elmik, Merike Kernu)

„Rahva oma maja“

(Kaja Kraav, Kersti Liivak, Liisa Pärn, Maarja Liiv, Kalev Lusmägi, Erko Elmik, Eda Vespere, Merike Kernu, Küllike Veede, Mare Kabel, Tiit Tammlleht, Rene Tammlleht)

„Tööpakkumine“

(Kaja Kraav, Brigitta Krasavin, Ade Pärn, Õnnela Rodendau, Claire Miljukova, Mare Kabel, Ingeri Helena Kakko, Maria Kraav, Mariin Elmik, Greteliis Elmik, Rene Tammlleht, Agatha Dooni Murro, Küllike Veede, Maarja Liiv, Merike Kernu, Erko Elmik, Tiit Tammlleht)

2011 Eneli Sepp „Rong“

(Maarja Liiv, Eda Vespere, Mare Kabel, Merike Kernu, Küllike Veede, Leo Valdvee, Erko Elmik, Rene Tammlleht, Kalev Lusmägi)

Lühikuuldemängud:

B. Itse „Vargamäe sünd“

K. Veede „Karu“

K. Veede „Kraav“

K. Veede „**Kakerdaja Kaur**“

Laadalood:

B. Itse „**Karskuse kangus**“

(Merike Kernu, Küllike Veede, Leo Valdvee, Kalev Lusmägi)

K. Veede „**Väärt eit**“

(Eda Vespere, Maarja Liiv, Merike Kernu, Leo Valdvee, Küllike Veede, Kalev Lusmägi, Erko Elmik)

K. Veede „**Kasulik kaup**“

(Maarja Liiv, Erko Elmik, Eda Vespere, Küllike Veede, Leo valdvee, Kalev Lusmägi)

K. Veede „**Buss**“

(Maarja Liiv, Aire Pitk, Merike Kernu, Küllike Veede, Erko Elmik, Leo Valdvee, Tiit Tammleht, Rene Tammleht)

„**Pööripäev**“

(Aire Pitk, Merike Kernu, Küllike Veede, Leo Valdvee, Erko Elmik)

2012 K. Veede „**Kaevus**“

(Aire Pitk, Küllike Veede, Erko Elmik, Leo Valdvee)

*Järvamaa Näitemängupäev 2011 parim trupp Alburahva Teater,
parim naisnäitleja - Mare Kabel ja parim meesnäitleja - Leo Valdvee.*

Harrastusteatri Riigifestival 2012 parimad kõrvalosatäitjad Küllike Veede ja Leo Valdvee.

Järvamaa Näitemängupäev 2012 parim lavastus, parim naisosatäitja Aire Pitk ja parim kõrvalosatäitja Küllike Veede.

13. Märkmeid Albu näiteringi „logiraamatutest“ ja mälestuslehtedelt

„Kuni sa naerad, sa elad!“

Esimese raamatu esimene sissekanne:

„Albu kooli lõpetajate ja vilistlaste bussiekskursioon Muhku ja Saaremaale toimus vahekorras 7:12, st kaksteist oli näiteringi esindajaid. Ja et oli 13. kuupäev, siis algas meie asi suurte sekeldustega. Kõigepealt ei tulnud kaasa Tiit (sest tema lehmad kurvastavad tema järgi kohutavalt. Aga Tiit, kui sa teaksid, kuidas siin mere ääres kala sulpsu lööb...) Ja Alar olla töö. Aga nende kohti ja osi täidavad Bruno ja Argo, nii et arv on täis. Niisiis 02.00 asume bussi, Tiit saadab, Meelis vaatab üle, perekond „pool Murumaad“ lehvatab. Venno ootavat Otsal, aga meie läheme Evat peale võtma. Selgub – magavad. No veerand tundi, tulevad juba – Eval silmad rähmased ja kirub, et näe, juhtub, juhtub... Bruno on üsna tragi, aga Eva heidab kohe magama. Venno leiame üles, Sirle ja Sigriti ka. Sirje ise ei tule – ta on ainult öösärgiga. Sõidame, kirume Maskat. Lubas ju kartulid grupile kaasa võtta. Loodame teda karistada sellega, et esimesest sidest hommikul saadame talle kulleriga telegrammi st kättetoimetamisega Kernule: „Vilt! Saada kiiresti kartulid ära! Miili.“ No sõidame, kirume jne. Lähene Allikule ja naised taga riiulis naljatavad, kui tagant auto tulesid näevad lähenemas, et Maska tuleb järgi. See auto läheneb, möödub ja Aivar tunneb oma auto ära. Sa tont! Kas tead, see ongi Maska! Peatume. Maska tuleb bussi korvitäie kartulitega. Sa kujuta ette, tema ei jäänud kah magama. /---/ Teel tehakse meeste palvel mitu peatust. Ja peale kella kuut oleme Virtsus. Esimesele praamile ei saa, aga kohe antakse ette teine ja sinna me mahume. Kella kaheksaks oleme juba saarel, broneerime esmaspäevaks piletid ja kihutame Koguva külla. Selgub – liiga vara. See küla ärkab alles kell kümme. Enne neid häirida ei tohi. Koer ei haugu, kukk ei laula...“ (13.08.1994)

„Meile oli tööle tulnud Leili Veersalu, kes muu kultuuriteo vahele võttis ette näitemängu. Viimane suurem lugu oli olnud E. Vaiguri „Igal oinal oma Mihklipäev“ 1970 ja enne seda Kitzbergi „Neetud talu“ 1969. Vahepeal oli küll kasutatud lühemaid või pikemaid näidendijuppe pidude ilmestamiseks. Seega tegijate potentsiaal olemas. Ka üldtuntud legendid „Põrgupõhja uuest vanapaganast“ Järva-Madisel ja „Kükakünka kuningast“ Lehtmetsa-Ristil. „Vesiroos“ oli Martin Kulli lavastuses mingil põhjusel pooleli jäänud.“ (*kirjutamisaeg teadmata*)

„...Krasnodarka ootas meid. Ploome ei korjanud keegi – kukkusid maha ja järgi jäi hunnik

ploomikive puude alla. Suhkrut ei jõudnud nad osta, sellepärast.

Järgmisel hommikul läksime rajoonlinna. Krasnogvardeiskisse. Käisime ka Aleksandrovka koolis ja ujusime veehoidlas Aleksandrovka külje all. Päris tore elamus – hanede ja partidega koos mulistada. Õhtul tegime Eva (Edith Dravant), Juta ja Marega jalgsimatka Aleksandrovkasse – Lenin jäi pildistamata! Kolm km – see on krasnodadarka laste koolitee. Aga ühte asja me ei arvestanud – äkki läks pimedaks. Peaaegu oleks Lenin pildistamata jäänud. /---/ Järgmine oli etenduse päev. Hommikust peale tegime proove tulevase Eesti maja ehk endise lasteaia taga peldiku kõrval. Kõik olid närvilised ja tigidad. Mängukoht näidati poe ette, esinemine kell üheksa kottpimedas. Kaks kauget prožet valgustamas. Ja pood lahti! Lapsed ronisid puude otsas ja varusid kuivanud okste näol õhtuks lõkkepuid. Üks kena varss oli teise poe ees ketis. Pildistasime. Eval oli sünnipäev ja joogiks kahe liitrine veepudel. Ei mingit alkoholi. Juua, andke juua, ainult juua, sest palav on. /---/ See oli Krimmi eestlaste kokkutulek tegelikult. Kell seitse oli õhtusöök Rita aias. Meie tormasime sealt etenduse platsile. Ma parem ei kirjeldagi seda. Saime olla mingis pilus, poe ja kõrvalmaja vahel. Mingid suured mustad putukad kukkusid pidevalt kaela ja kohalikud „pärmud“ käisid meie vahelt läbi harjumuspärasesse pissipaika poe nurga taha. Aga mängiti hästi. Kui mitte teistele, siis nendele Eesti memmedele, kes ratastoolidegagi mitu tundi platsil ootasid.“ (16.10.2003)

„Hirmsa punnimise peale Ristil käidud - „Viimane võimalus“. Valmis tehtud ja ära õpitud kahe nädalaga. Siis ka veel tuli Tiidu ja Aivari osast teha ainult Tiidu osa. Mare oli haige ja lõpp tuli üldse ära jätta. Nüüd oleme lubanud minna Jänedale „Rootsi onuga“. Raske mängida – lava pole ju.“ (28.11.1997)

„Ruhnus käisime laevaga, piirivalve laevaga. Poolest ööst hakkasime sõitma, et õigeks ajaks Roomassaare sadamasse jõuda. Aga mida ei olnud? Laeva ei olnud. Saime siis 1,5 tunni jooksul laeva merelt kätte, ronisime peale. /---/ Härra Raal oli sadamas vastas. Kodinatega koos me külani minna ei jõudnudki. Jätsime need sadamasse ja vantsisime poemehe autoni. /---/ Poed olid seal imelised – kümme minutit vähem kui 24 tundi avatud, omas majas veel lisaks. Noh, tuleb magamistoast, viskad ostjale leivapätsi, lastele jäätist ja lähed tagasi. Aga etendus läks kehvasti. Õue lava, pikad jooksud lavale, ette öelda ei saa ja pool publikust umbrootslased. Õhtul tuli meie õuele Järsumäe Virve Kihnust.“ (18.11.1999)

14. Kokkuvõte

Uurimistööks ettevalmistudes avastasin enda jaoks üllatavalt mahukad teksti- ja fotokogud. Üht inimest küsitledes jõudsin teiseni. Leidsin mitmeid huvitavaid persoone, kellega sooviksin kohtuda, et nad aitaksid jäädvustada Albu näitemängu ajalugu. Materjali hulka ja töö valmimistähtaega arvestades tuli teha valikuid, kuid tekkis ka kindel tahtmine antud teemaga tulevikus jätkata.

15. Fotolisad

Seda, mis juhtub,

- kui vanamehe põikpäisus võtab eide sõnatuks
- kui taat otsustab setuka kasudega maha müüa
- kui minia ämma köögis askeldab
- kui kohalik külatola teatritegemist segab
- kui kodus justkui kõik tingimused olemas, et suurt raha teenida,

näitab

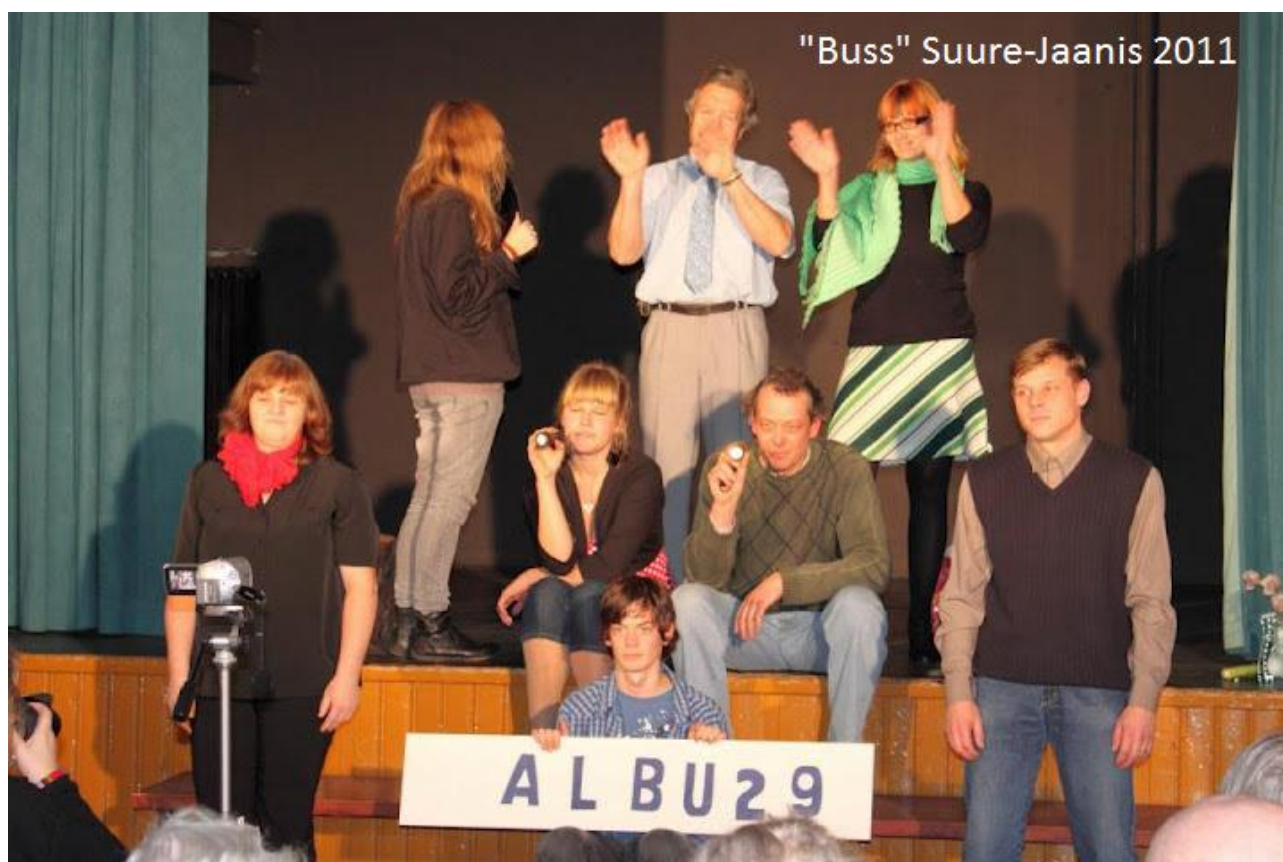
19. augustil kell 20.00 Kehras Põrgupõhja platsil

Alurahva Teater

Lustakad lühilood: „Kasulik kaup“, „Ämmaga tülis“, „Väärt eit e. Ökoloogiliselt puhas“, „Sugulased“ ja „Hullud“

Pilet 2 eurot
Sooduspilet 1.50

Tugeva lõpuaplauusi korraldajate soovil :)

"Buss" Suure-Jaanis 2011

"Vann vales kohas" 1995
Vasakult neljas - tüki autor Virve Osila

Krimmi eestlastega
Tõrvaaugu pudelimaja
juures 2004 jaanuaris

"Põrgupõhja uus vanapagan" Krasnodarkas
2003

"Võõras mees majas" 2012

"Parmukese naised" 1986

"Kodukäijate kodu" 2003

"Kasulik kaup" Aravete Kangrumäel 2011

"Karskuse kangus" Vargamäe kiigeplatsil 2011

Pühapäeval, 17. juulil kell 21.00
Kunda Linna Klubis

Alburahva Teatri etendus

"RONG"

Autor Eneli Sepp
Lavastaja Tiit Tammeleht

Tegelased:

Puhvetipidaja Luule - Mare Kabel
Jaamakorraldaja Virve - Merike Kernu
Postitöötaja Aino - Küllike Veede
Kodanik Peeter - Leo Valdvee
Vaikiv reisija Vaida - Maarja Liiv
Proua Sinaiida - Eda Vespere
Ärimees Andres - Erko Elmik
Politseinik Madis - Kalev Lusmägi
Üliõpilane Uku - Rene Tammeleht

Pileti hind **2.-**
sooduspilet **1.50**

Hugo Raudsepa komöödia

«TAGATIPU TIISENHOOSEN»

AVAX

lavastas: A. LIIVAK

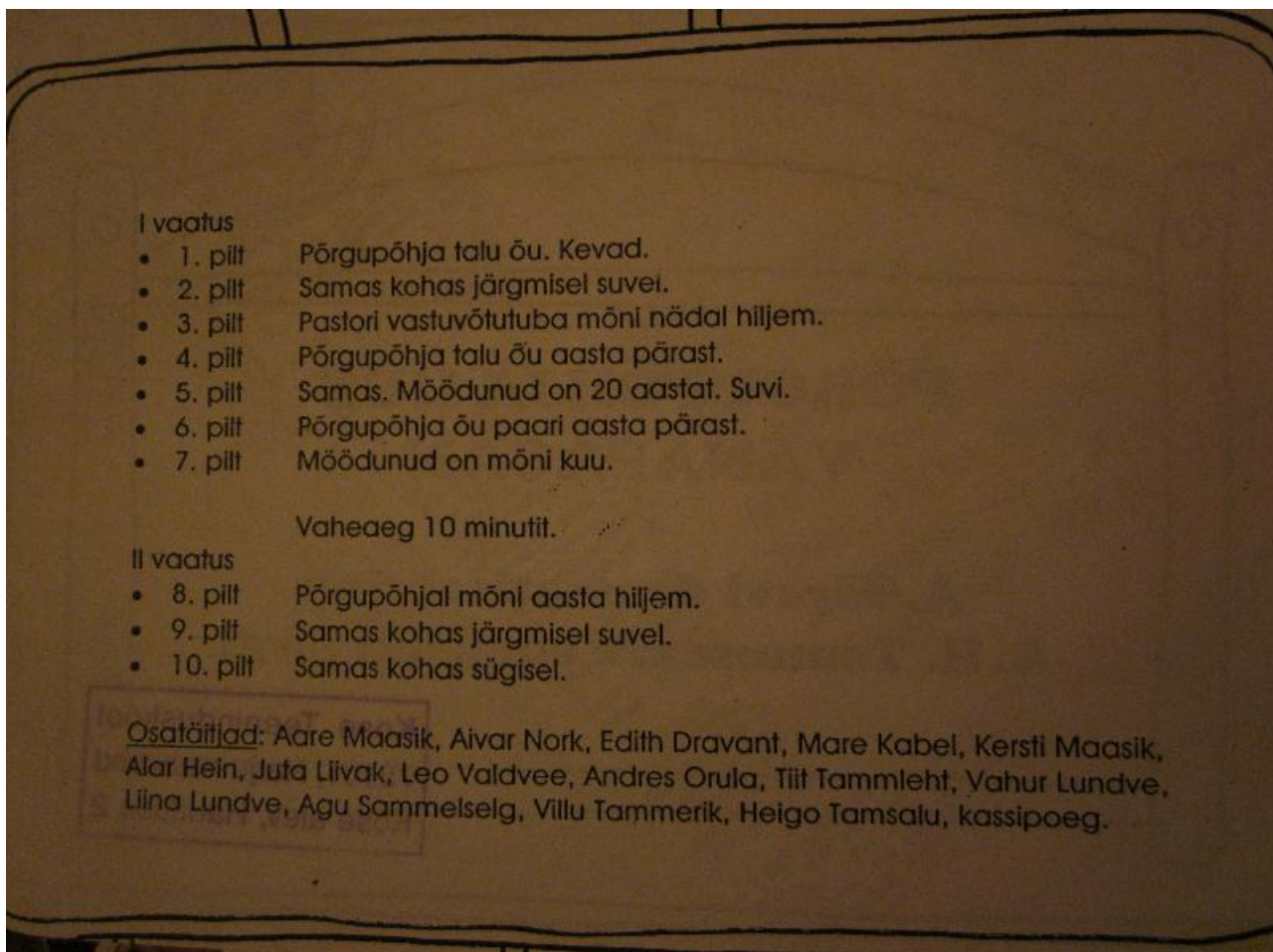
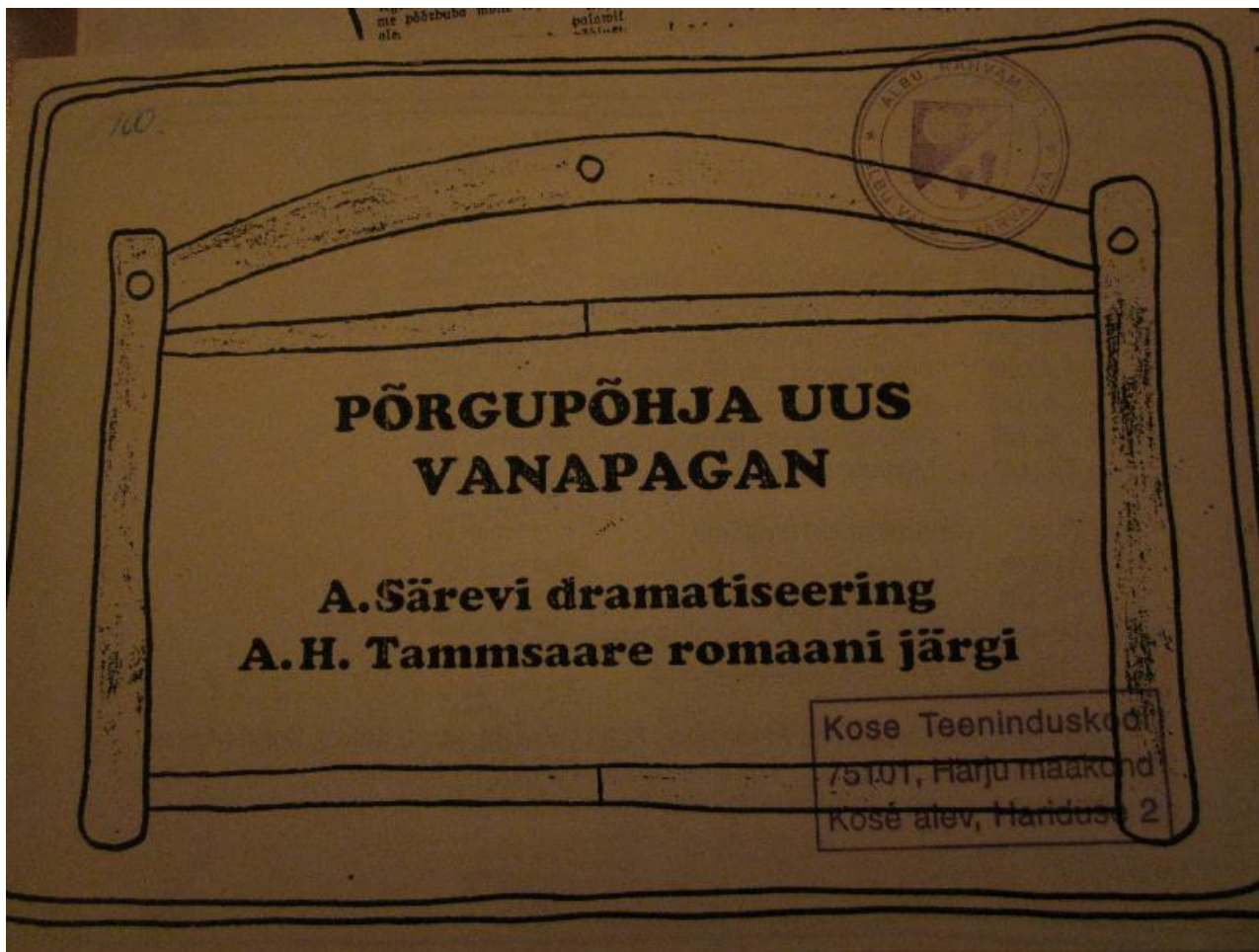
- Osades:
- TOOMAS (HEINO LAUK) — «Ei tule siin leina ega paastu. Ma tahan oma tütre pulmas tantsida!»
- TIINA (LY PAAS) — «Miks see jumala valgus ei peaks kile olema, kui õo läbi pimedusevürsti teenitud.»
- TILDE (AILI SUVE) — «Tiisenhoosen siin või Tiisenhoosen seal, õige mul asil!»
- VIILUP (KALJU OUN) — «Vaat kui ma veel vuttermeister olin Teeveeri kubermangus vürst Torupetski mõisates...»
- MARI (EDITH DRAVANT) — «Mina mõtlesin, et jumal oli seal ühe vana söelapõhja taevalaele veerema pannud.»
- ELLERHEIN (LEO VALDVEE) — «Kas heaga või halvaga — oma Tilde viin ma siit igal juhul.»
- LOVIISA (LUULE VALDVEE) — «Pole ühtegi tüdrukut palja õrnusega võetud.»
- MIHKEL (AGU SAMMELSELG) — «Täku viime õösel tallist ja mis edasi saab, seda näeme hiljem.»
- KARLA (MÄRT LIIVAK) — «Vana puu käib ahjupuuks, vana mees — surnuluuks.»
- JUSS (JORI KOMMUSAAR) — «Pillimees jääb priiks... lõõts võiks löhki minna.»
- KUSTI (AIVAR NORK) — «Kõrtsi, kõrtsi! Meie käristame välja ja onku maksab!»
- MIILI (MARGE MIKSON) — «Koolmeister mõni... meesterahvas.»
- JUULI (KAJA OJA) — «Ei mina julge, Ütle ometi, Miilib!»
- SULTS (HILLAR VALDARU) — «Sa ei tunne Kallaku Sultsi! Kolm talu kruntli ostetud, see on mõis!»
- Muusikaline taust — ELMAR TOLDSEPP

«ROOTSI ONU e. KA VAESSED NAERAVAD»
 H. Ojala komöödia kahes vaatuses kuues pildis epilooigiga.
 MAALI - Aili Tammleht
 JUHAN - Leo Valdvee
 LEONHARD - Aare Maasik
 LONNI - Edith Dravant
 BRITTA - Mare Kattel
 KALEV - Aili Tammleht

PILV PÄIKESE EES

Enn Vaiguri järgi.

1006 omab

Ujuvvahendi teenuse tšekordne kasutamine

Ujuvvahendi liik - PV2-025
Ujuvvahendit kasutatakse kauba/inimeste transportimiseks

ALBU as - turvahiigi vedu
Kasutaja nimi ja aadress (Kasutaja nimi ja aadress) 16 inimest

Ujuvvahendite kasutamise ajavahemikul 19.07.99 - 21.07.99
Kulu: - 4005,36 kr.

Ujuvvahendite kasutamise ajavahemikul 19.07.99 - 21.07.99
(Kasutaja nimi aadress (füüsilisel isikul ka isikukood) tšekordse teenuse osutamiseks)

Teenuse osutamisel tasub teenuse tellija kõik teenuse osutamise seotud kulud allpool toodud kalkulatsiooni alusel. Kalkulatsiooni kinnitab teenuse tellija enne teenuse osutamist oma allkirjaga. Yn. SADAMA JA KAI MAKSA, MIDA TELLIJAL MAKSAB OTSE Kujud teenuse tootamisel 500.67 m/kuud

Kütus	347.90 kr/te
Määrdeained	67.60 kr/te
amortisatsioon	22.80 kr/te
jooksva remondi kulud arvestatud päevas	21.6 kr/te
merepäevade hindamine	17.52 kr/te
merepäevade tootlustus	13.13 kr/te
otsa maks	10.12 kr/te

Ühesõnaga kõik kulud kirja panna
Kalkulatsiooniga nõus... 21.07.1999
(Teenuse tellija nimi ja allkiri)

Peale selle vastutav teenuse tellija järgmistest riskidest:

- veose lubatavuse eest, keskkonnakaitse, ohutuse, ohutuse nõuete järgimise eest
- veose nõuetekohase laadimise, kinnitamise ja mahelaadimise eest
- veose kindlustamise eest
- veose kaotamine või kahjustamise eest võimalike avariide korral (kaasa arvatud laeva uppumine)
- antud reisiga seotud kõikide mereriskide eest (välja arvatud laeva meeskonna mitteõiguspärane tegevus)
- antud reisil tekkida võivate laeva võimalike avariide eest.

Tellijal vastutus võrdub kõikide kahjude (ka kaudeste) hüvitamise kohustusega, millised võivad teha poolt tellitud reisi ajal tekkida.

Vastutuse võtmise kinnitab teenuse tellija oma allkirjaga enne teenuse osutamist:
21.07.1999
(nimi, allkiri)

- ÜHISPANK -
10052003511000
KOOD: 401

Alburahva teater

VAHILAARI VALGE TUVI

25.- krooni

Alburahva teater

VAHILAARI VALGE TUVI

25.- krooni

Alburahva teater

VAHILAARI VALGE TUVI

25.- krooni

Alburahva teater

VAHILAARI VALGE TUVI

25.- krooni

Alburahva teater

VAHILAARI VALGE TUVI

Alburahva teater

VAHILAARI VALGE TUVI

Alburahva teater

veeb: alburahva.weebly.com

tel: 51 16 237

SOODUSPILET

Alburahva teater

veeb: alburahva.weebly.com

tel: 51 16 237

SOODUSPILET

Alburahva teater

veeb: alburahva.weebly.com

tel: 51 16 237

SOODUSPILET

Alburahva teater

veeb: alburahva.weebly.com

tel: 51 16 237

SOODUSPILET

Alburahva teater

veeb: alburahva.weebly.com

tel: 51 16 237

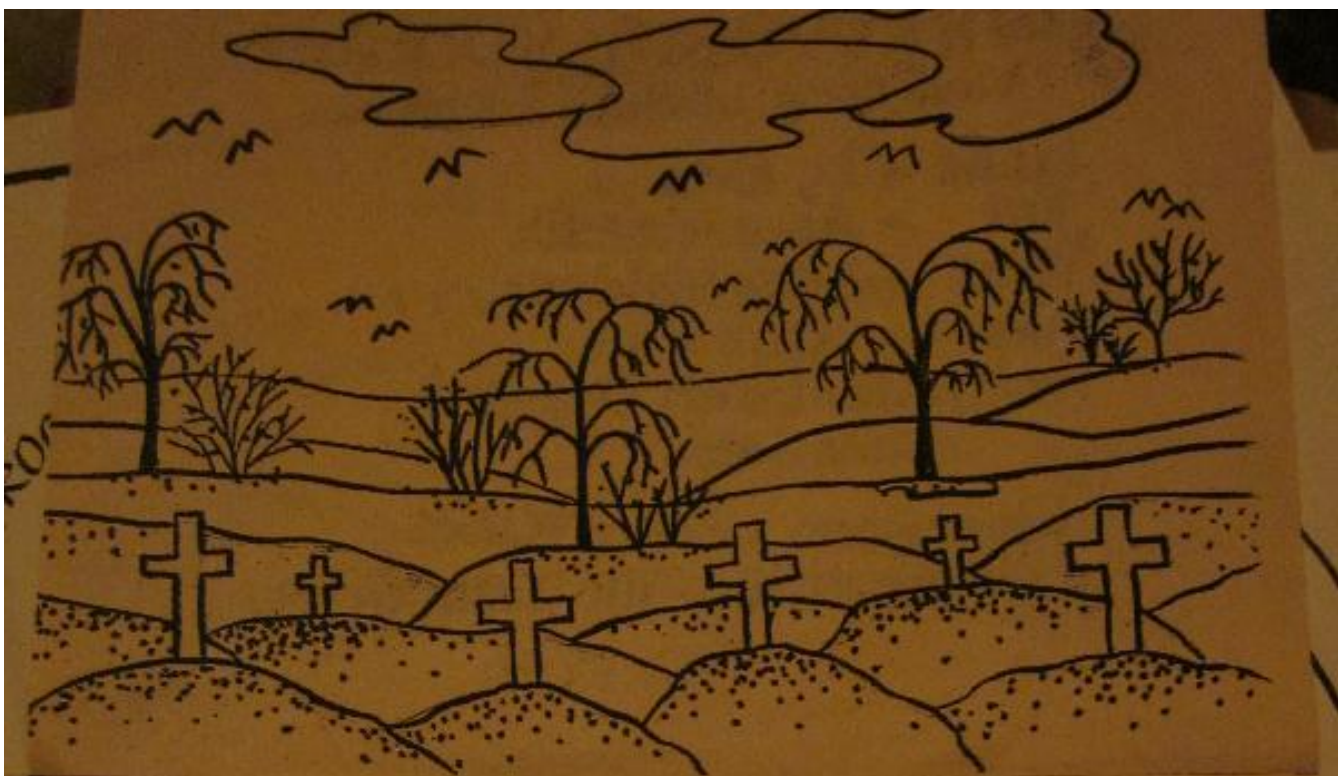
SOODUSPILET

Alburahva teater

veeb: alburahva.weebly.com

tel: 51 16 237

PILET

„Vann vales kohas.“

Virve Osila näidend 5-s pildis

Luule - Ly Paas
Jüri - Aare Maasik
Tõnu - Leo Valdvee
Aino - Kaja Oja
Henriette - Edith Dravant
episoodides:

doktor Herm - Mare Kabel
politseikordnik - Tiit Tammeleht

"Tööpakkumine" Albu kooli jõulupeol 2010

"Näiteringi" oma" buss 1996

"Kikerikii" 1998

"Vahilaari valge tuvi" 2007

"Pilv päikese ees" 1999

"Naised kosjas" 2000, Aegviidus

16. Kasutatud kirjandus

1. <http://lavakas.ee/index.x?sisu=6&alamsisu=10013>
2. <http://www.harrastusteatrid.org/ajalugu.html>
3. *M. Laur, A. Pajuri, Tõnu Tannerg* Eesti ajalugu II. Tln.: Avita, 1995. Lk 9, 33, 81, 135
4. Eesti NSV ajalugu. Tln.: Eesti Riiklik Kirjastus, 1957. Lk 261
5. Järvamaa 1. Eesti Entsüklopeediakirjastus, 2007. Lk 471
6. Fotod 1930-ndate aastate näitekoolitusest Albu koolimajas. Ivi Madisoni fotokogu
7. *J. Liivar, M. Tammleht* Ringkäik mööda Albu radasid. Õpilasuurimistöõ, 1995.
8. Foto Age-Li Liivakust. Mare Kabeli fotokogu
9. Intervjuu Albu näiteringi endise lavastaja Age-Li Liivakuga. Küsitles Ade Pärn. September, 2011
10. Foto Leo Valdveest. Andrus Eesmaa fotokogu
11. Intervjuu Albu näiteringi staažika näitleja Leo Valdveega. Küsitles Ade Pärn. September, 2011
12. Intervjuu Alburahva Teatri näitleja Küllike Veedega. Küsitles Ade Pärn. September, 2011
13. Intervjuu endise harrastusnäitleja Rein Pestiga. Küsitles Ade Pärn. September, 2011
14. Foto Rein pesti erakogust
15. Intervjuu endise harrastusnäitleja Johannes Kreisbergiga. Küsitles Ade Pärn. September, 2011
16. Intervjuu endise Alburahva Teatri näitleja Aili Tammlehega. Küsitles Ade Pärn. September, 2011
17. Intervjuu endise Alburahva Teatri näitleja Heigo Tamsaluga. Küsitles Ade Pärn. Märts, 2012
18. Fotod Aili Tammlehe erakogust
19. Fotod Albu näiteringi kodulehelt ja veebipäevikust
20. Albu näiteringi kroonikaraamatud. Käsikirjad Leo Valdvee valduses.
21. Fotod Age-Li Liivaku erakogust

Olen Ade Pärn. Õpin Albu PK 7. klassis. Minu lemmikõppeaineteks on keeled ja matemaatika. Vaba aja sisutan klaverimängu-, joonistamise-, raamatute lugemise-, sõpradega suhtlemise- ning tekkinud küsimustele tarkade vastuste otsimisega.

